

Όταν σε μια χώρα η Κεντρική Τράπεζα, η Τράπεζα της Ελλάδος, ανήκει στις «αγορές», η συμμετοχή του δημοσίου περιορίζεται σε ένα ποσοστό μόλις 8,93% και σήμερα αυτό γίνεται ευρύτερα γνωστό με αφορμή την κρίση, εύκολα μπορούν να γίνουν συνειρμοί για το:

- ποιος «χαράζει» την οικονομική πολιτική και με ποια κριτήρια,
- αν και κατά πόσο εκπληρώνονται και αν μπορούν να εκπληρωθούν οι συνταγματικές επιταγές για το δημόσιο συμφέρον και
- κατά πόσο μπορεί να ασκήσει «κυριαρχικά διακαιώματα» ένα «Ταμείο Αξιοποίησης Δημόσιας Περιουσίας Α.Ε.»

Όταν σε μια χώρα, η έξοδος από την κρίση υλοποιείται με διαδοχικά Μνημόνια και υπέρμετρο δανεισμό που ακόμα και εκπρόσωποι των «αγορών» δηλώνουν ότι δεν μπορεί ποτέ να αποπληρωθεί και όταν δημιουργείται ένα Ταμείο Αξιοποίησης Δημόσιας Περιουσίας, Ανώνυμη Εταιρεία, για να συγκεντρώσει 50 δις που, ακόμα κι αν τα συγκεντρώσει, αποτελούν σταγόνα στον ωκεανό του χρέους, το συμπέρασμα είναι μόνο ένα: στόχος δεν είναι η αποπληρωμή του χρέους αλλά το «επενδυτικό» πλιάτσικο στη δημόσια περιουσία.

Η «αξιοποίηση» δεν αφορά μόνο στην ιδιωτική περιουσία του Δημοσίου όπως λέγεται και όπως τιτλοφορείται το συγκεκριμένο Ταμείο που ιδρύει το Μεσοπρόθεσμο και ο Εφαρμοστικός Νόμος. Αφορά τα «κοινά σε όλους», τα κοινόχρηστα που -όχι μόνο πολιτικά αλλά και νομικά- δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο συναλλαγής, δεν μπορούν να μεταβιβαστούν και δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο κερδοσκοπικής εκμετάλλευσης, δεν ανήκουν καν στο κράτος αλλά το κράτος ασκεί «κυριαρχικά δικαιώματα» πάνω σ' αυτά.

Για τα «κοινά σε όλους» τα μόνα ποσά που μπορούν να εισπράττονται είναι ποσά που αντιστοιχούν αποκλειστικά και μόνο σε δαπάνες που γίνονται για να εξασφαλίζεται η από κοινού πρόσβαση και από κοινού χρήση σ' αυτά. Τα ποσά αυτά εισπράττονται διαχρονικά από τη φορολογία και διάφορα τέλη.

Σ' αυτή την κατηγορία ανήκουν:

- ο αέρας και η θάλασσα (αιγιαλοί, λιμάνια, όρμοι),
- το νερό (πηγές, ποτάμια, λίμνες)
- οι δρόμοι, οι πλατείες, τα άλση, τα δάση

Ο κατάλογος αυτός διευρύνεται από τη θεωρία και τη νομολογία σε αγαθά απαραίτητα για την υγιή διαβίωση (κατοικία, ενέργεια, υγεία, ισορροπία των οικοσυστημάτων) και την ανάπτυξη της κοινωνίας (παιδεία, κοινωνικές εξυπηρετήσεις).

Το τι είδους «κυριαρχικά δικαιώματα» έχει ασκήσει μέχρι σήμερα το κράτος πάνω στα «κοινά σε όλους» το αν και πόσο τα έχει προστατεύσει και αν και πόσο έχει εξασφαλίσει την από κοινού χρήση είναι γνωστό στον καθένα. Μπορεί λοιπόν καθένας εύκολα να συλλάβει και το πόσο παράνομο και αντικοινωνικό είναι το ξεπούλημα της συλλογικής

κοινής μας περιουσίας, όπως και το μέγεθος της κοροϊδίας όταν αυτοί που την ξεπουλούν διαβεβαιώνουν ότι διατηρούν τον έλεγχο. Πόσο εν τέλει υπόλογοι είναι απέναντί μας όσοι ψηφίζουν τέτοιους νόμους (ΠΑΣΟΚ) και όσοι καταψηφίζουν ενώ δεν διαφωνούν με το ξεπούλημα αλλά επειδή αυτό δε γίνεται γρήγορα και αποτελεσματικά (ΝΔ).

Αυτόνομοι Μηχανικοί Ανατολικής Κρήτης

www.amak.tee.gr